

k rekursu, jest v právu. V exekučním řízení může podat rekurs jen strana, t. j. v širším smyslu jen účastník dotčený napadeným usnesením (rozh. čís. 8493 sb. n. s.). Jím jest, jde-li o zabavení pohledávky nejen dlužník a vymáhající věřitel, nýbrž i poddlužník (§ 294 ex. ř.). V souzeném případě přiznal rekursní soud notářské komoře vlastnost účastníka a tím oprávnění k rekursu proto, že se vede exekuce na notářskou kauci a soudy jsou podle § 26 odst. 3 not. řádu povinny oznámiti ihned notářské komoře, vedě-li se exekuce na notářskou kauci. Leč z tohoto ustanovení nelze vyvoditi, že jest notářská komora i účastníci exekučního řízení zahájeného návrhem vymáhajícího věřitele na zabavení notářské kaucí. Účastníkem jest kromě dlužníka a vymáhajícího věřitele jen ještě poddlužník, jímž však notářská komora podle obsahu spisu není. Předpisem § 26 not. řádu, podle něhož jsou soudy povinny oznámiti neprodleně notářské komoře, vede-li se exekuce na kauci, nebylo notářské komoře dáno oprávnění zasahovati do práva vymáhajícího věřitele vymáhati na dlužníku vykonatelnou pohledávku. Předpis ten sleduje jen účel, odůvodněný veřejným zájmem, by bylo notářské komoře umožněno splniti řádně povinnost, uloženou jí zákonem v § 26 odst. 1 not. řádu a učiniti k tomu cíli opatření, vytčená v odstavci druhém § 26 not. řádu. Bylo proto zrušiti napadené usnesení, neboť bylo vydáno k rekursu toho, kdo není účastníkem exekučního řízení, a nemá proto ani oprávnění k rekursu. Tím není řečeno, že notářská komora nemá možnost hájiti své zájmy, leč musí se zachovati tak, jak to předpisuje § 307 ex. ř. a bude také její věcí, by, shledá-li to nutným, zahájila po případě řízení podle § 29 not. ř. a aby pak učinila k dosažení účelu v § 29 not. ř. vytčeného návrh na odročení roku nařízeného po případě exekučním soudem k rozvrhu. Ježto dovolací rekurs měl úspěch a vymáhajícímu věřiteli byly způsobeny neoprávněným zasáhnutím notářské komory do exekuce útraty, bylo jí jejich náhradu uložit podle §§ 41 a 50 c. ř. s. a § 78 ex. ř. (srov. r. čís. 4433 sb. n. s.).

Čís. 11788.

Sudiště podle § 87 a) j. n.

Předpis § 87 a) j. n. předpokládá jen, že žalobce jest protokolovaným kupcem a že se obchod týče závodu v obvodu procesního soudu, není však třeba, by byl tento závod zapsán v obchodním rejstříku procesního soudu. Stačí, bylo-li zboží fakticky převzato, není třeba, by bylo převzato i právně.

(Rozh. ze dne 24. června 1932, R I 484/32.)

Žalobu, zadanou na krajském soudě v Liberci, opřel žalobce co do místní příslušnosti o předpis § 87 a) j. n. Námitce místní nepřislušnosti soudu první stolice vyhověl a žalobu odmítl. Rekursní soud zamítl námitku místní nepřislušnosti. **Důvody:** Soud první stolice sice zjišťuje, že jsou splněny předpoklady místní příslušnosti podle § 87 a) j. n., vyhovuje však přes to námitce místní nepřislušnosti soudu z důvodu, že žalující strana není v obvodu procesního soudu pro-

tokolována, nýbrž v obvodu krajského soudu v Litoměřicích, jelikož změna sídla závodu, dříve Ústí n. L. nyní Chotyň, posud nebyla provedena. Stěžovatelka právem napadá tento právní názor soudu první stolice. Předpis § 87 a) j. n. předpokládá jen, že žalující strana jest protokolovaným kupcem a že se obchod týče závodu v obvodu procesního soudu. Aby tento závod byl v obchodním rejstříku procesního soudu zapsán, není potřebí. Protokolovaný kupec, má-li závod mimo obvod sborového soudu, kde jest zapsán do rejstříku, může podati žalobu i u soudu, v jehož obvodu má závod a odkud obstarává obchody a není třeba, by závod ten byl protokolován (viz rozhodnutí nejv. soudu ze dne 21. března 1916 R II 119 Právník 705/16). Žalující firma jest protokolovaným kupcem, obchod týče se jejího závodu v Chotyni, takže procesní soud, i když závod ten v obchodním rejstříku procesního soudu není zapsán, jest podle § 87 a) j. n. místně příslušným.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávnění a stěžovatel se poukazuje na správné odůvodnění napadeného usnesení, jež nebylo vyvráceno vývody dovolacího rekursu. Dokud žalující firma jest zapsána v obchodním rejstříku krajského soudu v Litoměřicích, což stěžovatel nepopírá, jest ji považovati za protokolovaného obchodníka, nehledíc k tomu, že přesídlení závodu z Ústí n. Lab. do Chotyně v obchodním rejstříku dosud není provedeno. V souzeném případě jest podle § 87 a) j. n. rozhodné pro příslušnost místo závodu, nikoliv sídlo žalující firmy, a nedopadá proto rozhodnutí R I 833/31 (sb. n. s. čís. 11073). Že žalobkyně nemá v Chotyni provozovnu aneb že změnila předmět podniku, žalovaný nenamítl v první stolici a marně se dovolává rozhodnutí R I 505/31 (sb. n. s. čís. 10949). Soud první stolice má za zjištěno, že sporný stroj byl stěžovateli dodán. Podle § 87 a) j. n. stačí, že zboží bylo kupcem fakticky převzato, a netřeba, by bylo převzato také právně (srov. rozh. sb. n. s. čís. 2409). Jest proto nerozhodné, že stěžovatel potom, asi devět měsíců po převzetí stroje, sdělil dopisem ze dne 17. června 1931 žalobkyni, že jí dává stroj k dispozici z důvodu, že posud nebyl zmontován.

Čís. 11789.

Rozpor v důvodech rozhodnutí v nesporném řízení jest zmatečností jen, je-li odůvodnění napadeného rozhodnutí tak nedostatečné, že z něho nelze s úplnou jistotou seznati, co bylo rozhodnuto.

Zrušení společnosti úmrtím jednoho ze společníků nelze z úřadu zapsati do obchodního rejstříku. Zápis zrušení společnosti předpokládá opověď buďto společníka pozůstalého anebo všech dědiců zesnulého společníka, jimž byla pozůstalostním soudem ponechána správa a obstarávání pozůstalosti podle § 145 nesp. říz. Nedojde-li mezi nimi ke shodě, rozhodne většina, která se počítá podle podílů.

(Rozh. ze dne 24. června 1932, R I 500/32.)